HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

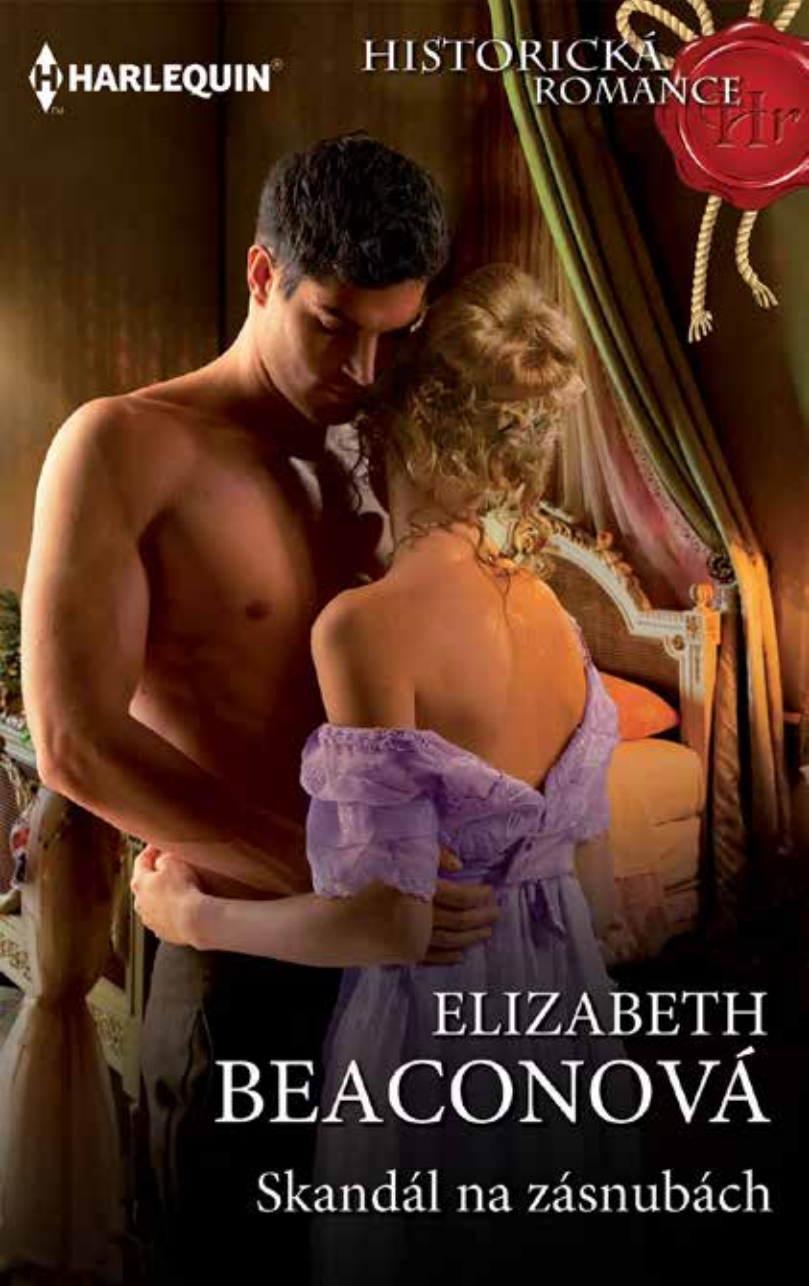

ELIZABETH
BEACONOVÁ

Skandál na zásnubách

Elizabeth Beaconová

SKANDÁL NA ZÁSNUBÁCH

Překlad

Terezie Nová

Milá čtenářko,

kdo by to byl řekl… ještě nedávno jsme se vyhřívali na sluníčku a užívali si dlouhé letní dny, a najednou tu máme skoro konec roku. Měsíce nám utíkají jeden za druhým, ale co zůstává stále stejné, jsou moje zamilované příběhy z dávných časů.

Elizabeth Beaconová pro Vás napsala příběh Skandál na zásnubách. *S touto autorkou se v Historické romanci setkáváte poprvé a přečíst si něco z jejího soukromí si můžete na našich webových stránkách.*

Druhou knížku – Hrabě a diamanty –, *kterou Vám tento měsíc přináším, napsala Christine Merrillová, s níž se v této edici setkáváte již od roku 2010 a mohla jste si od ní přečíst již osmnáct příběhů.*

Věřím, že se Vám obě romance budou líbit a rozjasní Vám dlouhé listopadové večery.

S láskou
Váš Harlequin

Elizabeth Beaconová

SKANDÁL NA ZÁSNUBÁCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Wedding for the Scandalous Heiress

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Terezie Nová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Elizabeth Beacon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5291-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5292-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5293-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Je ti třiadvacet, Isabello Alstoneová, a jsi příliš stará na to, aby ses skrývala ve tmě. Měla bys zůstat v tanečním sále a předstírat, že jsi šťastná, ne se tady plížit, jako by ses chystala ke krádeži stříbrných příborů.

Isabellu už však nebavilo chovat se jako dokonalá dáma, a tak ignorovala hlas svého svědomí, stáhla si rukavičky a ovívala si jimi přehřátý obličej. Tento parný letní večer bylo dusno dokonce i venku a ona se dovnitř nevrátí, dokud nevychladne, neuklidní se a nesmíří se aspoň částečně se svou situací… Ale ne, tady nejde o smíření, spíše o chladnokrevnost a usebrání. Jenže sliby, které dala svému příteli, teď zněly podivně a falešně, a jak by se vůbec mohla uklidnit a se vším smířit?

„Copak se nám to tu schovává za nádhernou dámu? Jděte raději dovnitř a nechte se zvolit královnou plesu, ať vás tady někdo nezastihne ve špatné společnosti."

Hlas, který zazněl z temna, vytrhl Isabellu z jejího snění. Co jí říkal ten hluboký sametový hlas, jí připadalo rozumné, ale ona nebyla v rozpoložení, kdy by se chtěla chovat zodpovědně.

„Proč?“ zeptala se a soustředěně se snažila proniknout zrakem tmu.

Ten chraplavý mužský hlas měl v sobě nádech nebezpečí, o kterém by raději neměla chtít vědět víc, ona však zanechala opatrnou a úctyhodnou Isabellu uvnitř. Zdálo se jí nádherné stát se na několik ukradených okamžiků zcela odlišným člověkem. Mohla být ženou, která se v přítmí vrhá do nebezpečných vztahů, jako by byla zrozena pro to, aby se chovala pošetile a troufale k prvnímu darebákovi, o kterého zakopne v šeru. Příliš se jí líbila představa, že by mohla být svéhlavou a rafinovanou bytostí, která si od života vesele bere to, co se jí zachce, jako kdyby se k ní její vlastní budoucnost neblížila rychlostí závodního koně, než aby se teď otočila a odešla.

„Protože jsem tady já,“ vysvětlil jí tajemný hlas, jako by to stačilo, aby se dala na útěk. Ona ovšem zůstala stát přesně tam, kde byla, odmítala utéct dovnitř jako vyděšený králík, i když zaslechla jeho povzdech, jako by nemohl uvěřit, jak je hloupá, že ho neposlechla a neudělala, k čemu ji vybídl.

„Nejste žádná debutantka, takže vám už kavalíři jistě řekli, jak jste krásná. Neprospěje vám, když nás spolu v noci přistihnou.“

Vystoupil ze tmy do světla stovek voskových svící, takže viděla jeho tvář i vzpřímenou postavu. Jeho obličej byl příliš osobitý, než aby odpovídal jakémukoli ideálu klasické dokonalosti, a nebyl nejkrásnějším mužem, s jakým se Isabella setkala. Nebyl tím nejvyšším, nejrobustnějším nebo zjevně nejsilnějším, měl ale pěknou postavu, byl svalnatý a vyzařovala z něj jakási hluboká a temná vášnivost. A když se

na něj dívala, roztřásla se jí kolena, protože se do ní vkradla nečekaná a nádherná předtucha čehosi, v co se dosud sotva odvažovala doufat a co ji obvykle děsilo, když to spatřila v divokém světle mužských očí. Ještě před několika sekundami jí bylo horko a cítila se unavená, ale teď si připadala tak živá, jako by pod nohama neměla pevnou zem, ale hvězdný prach. Jestli je toto nezodpovědnost, tak zřejmě právě zvítězila nad jejím obvykle rozumným já.

„Nemám ani nejmenší tušení, kdo jste, takže pokud se mě pokoušíte vyděsit, nefunguje to. I když v jedné věci se nemýlíte," pronesla tak klidně, jak jen lze, když má člověk dojem, že svět se zastavil a naživu jsou v něm teď pouze dva lidé. „Něco už o světě vím a poznám neupřímné lichocení, když je slyším."

„Já vám nelichotím, paní…," rychle pohledem zkontroloval její prsteníček, „promiňte, slečno, a není třeba, abyste předstírala, že jste starší, než jste," dodal s ironickým úsměvem, který ji přivedl do rozpaků a vnitřního zmatku. „Oba budeme stáří dost brzy."

„Opravdu?" zeptala se šeptem, který v něm musel vzbudit pochybnosti o její skutečné zralosti, ale ona se skutečně *cítila* jako ztřeštěné a nerozumné děvče, když ji vzal za ruku a přitáhl k sobě do tmy, dál od moře zlatavého světla svící, které se linulo z tanečního sálu, teď stejně vzdáleného jako Antarktida.

„Myslíte, že sem někdo pro vás přijde a bude vás chtít odvést?" zeptal se s úsměvem. Z jeho pevného a svalnatého těla však cítila jakési napětí, které se jí nelíbilo. Svraštila na moment čelo.

„Myslím, že ne," odpověděla mu jako bláhová debutantka, která zoufale touží být zpustošena darebákem.

„Má rodina mi věří, že se umím chovat," dodala v opožděné snaze působit rozumně. Neklid v srdci jí napovídal, že dnes večer by jí raději důvěřovat neměli.

„Dost často tedy neberou v úvahu základní potřeby lidského srdce nebo, pokud jde o mě, podlé mužské jedince, které je lepší nepotkat. Tedy pokud nejste skutečná Kráska, která dokáže proměnit Zvíře," odpověděl s náznakem cynismu v hlase, takže se znovu zamračila. Tmou kolem nich prolétl závan něčeho exotického, zřejmě otevřeli květinový skleník.

„Vám se tedy nedá věřit?" Slyšela se, jak štěbetá jako idiotka. Ve slušné společnosti by si nikdy nedovolila takhle mluvit.

Ji se dosud nikdo nepokoušel svést, nikdo na ni nepoužil vábničku okázale dobrého vzhledu, neupřímných slibů horoucí lásky a nevyužil proti ní opojnosti noci, jako je tato. Příliš dobře si vzpomínala, jak se její nejstarší sestra Miranda v sedmnácti zamilovala do okouzlujícího Nevina Braxtona, a na všechno to neštěstí, které její útěk a mravní zkáza znamenalo pro celou jejich rodinu. Isabella se od té doby odvracela od všech pochybných mužů, jako by ji jejich polibky mohly otrávit. Avšak tento muž jí nelichotil, neflirtoval s ní a nedolézal za ní. Zdálo se, že vidí víc než jen její elegantní vzhled, módně střižené šaty a dokonalou postavu. Jako by mluvil se skutečnou Isabellou.

A proto mohla zapomenout na to, co ji čeká v nedalekém tanečním sále. Zde na terase, kde ležela ve vzduchu těžká vůně exotických květů, byla důležitá pouze přítomnost. Ze sálu sem dopadalo právě tolik světla, aby si mohla povšimnout, že jeho oči jsou ledově modré a zároveň žhavé. Tajil se v ní dech, když

si uvědomovala, že namísto na honosném večírku je náhle v docela jiném světě, kde jsou jen oni dva a dorůstající měsíc.

„Neměla bys mi věřit, Krásko. Jsem nebezpečný," řekl skoro vážně. „Jsem vlk v rouše beránčím," dodal a znělo to, jako by tomu sám věřil.

„Není úplněk," řekla a pokynula směrem k měsíci, který zářil na obzoru a působil dojmem, že je na dosah. „Nemůžete to na něj tedy svádět." Bavila se jeho zjevným zmatkem.

„Svádět co?"

„Že mě políbíte," odpověděla zbrkle. Zdravá, příčetná část jejího já byla tak otřesená, že zůstala stát s otevřenou pusou.

„Ale… A proč byste mi to měla dovolit, Krásko? Jste snad stejně divoká jako já?" mumlal. Najednou stál blíž než předtím.

Měla by utéct, vrátit se zpět do známého prostředí tanečního sálu, kde na ni čekala společnost, třpyt, horko a známé zvuky a najít první úctyhodnou ženskou bytost, která by jí mohla dělat gardedámu. Namísto toho zůstala stát na místě, jako by jí nohy zakořenily v horkých kamenech. Takto se na něj může dívat a naslouchat jeho pravidelnému dechu. V měsíčním svitu viděla jeho vysoko položené lícní kosti a velmi tmavé vlasy vzdorující všem pokusům o učesání. Náznak neklidu a nesouhlasu v jeho výrazu jí napověděl, že i on si uvědomuje, že by měl bojovat s přitažlivostí, která je k sobě vábí. Ale na křivce jeho rtů bylo poznat, jak obtížné je pro něj postavit se proti své touze zapomenout na skutečný svět a navzdory všem rozumným argumentům ji políbit.

„Asi máte pravdu," zašeptala, když se prsty dotkla jeho obličeje. Cítila, jak je napjatý, a tušila, že se musí přemáhat, aby ji nesevřel do náruče.

Ale rozum nakonec přece jen ustoupil šílenství a on ji objal a políbil. Isabella Pénelopé Alstoneová právě vstoupila do života. Do toho života, na který tajně čekala už ode dne, kdy se stala ženou. Ani sama sobě do této chvíle nepřiznala, jak velmi po něm touží. Přitiskla své měkké rty na jeho dychtivá ústa. Náhle jí připadalo, že jej už dávno zná, že k sobě patří. Šeptal něco, čemu nerozuměla, ale měla dojem, jako by vyjadřoval souhlas s jejími nevyslovenými myšlenkami. Otevřela ústa, aby mu řekla *Ano, prosím*, ale on jí je zamkl polibkem. Líbal ji soustředěně a zkoumavě, jako by se o ní chtěl dovědět všechno. Po těle se jí rozlévalo horko a prudce jí bušilo srdce. Rychle dýchala. Nikdy nezažila takovou vášeň a zdálo se, že on to tuší. Oba dva prostoupil úžas a bázeň, až se chvěli.

Ano, i jeho prsty se třásly jakýmsi nevěřícným údivem, když ji hladil po tvářích a přejížděl jimi linii její drobné brady, jako by se ji učil zpaměti. Nikdy předtím nezatoužila po tom, utopit se v mužské náruči, rozpustit se v bytosti druhého člověka, splynout s ním v jedno. Jako se spojily jejich rty, spojila se i horkost jejich těl. Na okamžik hrozilo, že se přece jen vrátí zpět do reality, jaká je, její rozum přikazoval tělu, aby se od něj odtrhlo, avšak ten svůdný cizinec ji políbil ještě vášnivěji a ona se ztratila ve víru svých citů.

Tiskla se k němu a hladila jeho tváře a čelisti. Zdály se o tolik pevnější než její vlastní měkké rysy. Přestože byl hladce oholen, cítila konečky prstů náznak rašících vousů a na moment ji ovanula jasná, čistá

vůně mýdla a čehosi štiplavého, co muži používají na rány po břitvě.

Cítila ve vědomí hrozivou připomínku reality, ale poslala ji pryč a zašeptala muži, který ji objímal, několik vstřícných slov. Nic na světě ji nemůže připravit o toto setkání mimo čas a veškerá pravidla slušné společnosti. Rostla v ní radost a naděje a veliké, hlasité *ano* životu a tomuto neznámému muži a všemu, co v ní jen mohl probudit. Chvěla se jako plnokrevník a spaloval ji žár intenzivnější, než jaký si kdy dokázala představit. Nedokázala by slovy popsat svou radost, když ji k sobě silně přitiskl a ona cítila vášeň, kterou v něm vzbudila. Vnímala napětí hluboké touhy v jeho pevných svalech. Toto je ten důvod, ta základní tělesná potřeba, která muže a ženy přivádí na místa, kam se nikdy nechystali jít, s někým, koho znají příliš málo.

Namísto aby mu řekla, že touto cestou spolu jít nemohou, vždyť se ani neznají jmény, nechala jej, aby vsunul zvědavé ruce za lem jejích šatů a hladil jí záda. Zavzdychala, když ucítila jeho horké prsty na své kůži. Něco něžného jí zašeptal. Hladké ženské křivky jejího těla jej dojímaly. Položila mu ruce na šíji a oddala se šťastným pocitům z jejich vzájemné zázračné blízkosti. Čas se zastavil a všechno kolem nich zmizelo. Jako by celý vesmír existoval jen pro ně dva a pro tuto vzácnou chvíli. Hladila jeho svalnatá záda a fascinovala ji jejich robustnost, tolik odlišná od její vlastní útlosti. Chvěly se jí nohy. Kdyby ji pevně nedržel, snad by upadla.

Tak toto tedy cítí žena, když se s někým, koho miluje, ocitne v kouzelné říši touhy. Konečně to ví…

Slovo láska, to staré tabu, bylo ukryto v skrytém koutku její duše jako nebezpečné zaklínadlo, v tuto chvíli se ho ale přestala bát. Něco se v ní změnilo a její zvědavost byla silnější než strach. Chtěla jej poznávat víc a víc.

Ale nebylo to možné. Věděla, že příliš blízko nich je mnoho zvědavých očí a všetečných lidí. Trochu se napřímil a mírně poodstoupil. Stále ale cítila jeho teplo, vnímala jeho pevnost a uvědomovala si, kolik jistoty jí to dává. Nejraději by tu chvíli protahovala, jak dlouho to jen bude možné. Ale mohlo by to mít nebezpečné následky, to tušila. Od okamžiku, kdy podlehla nečekanému impulsu a vyšla ven z přeplněné taneční místnosti, začaly její plány do budoucnosti rychle ztrácet na významu. Na druhé misce vah totiž leželo něco mnohem závažnějšího než pouhé představy. Bylo to blízké setkání s živým člověkem, dosud nepoznané sblížení pod hvězdnou oblohou. Takové setkání, které by mohlo v jejím životě změnit úplně všechno, i ji samotnou, její způsob přemýšlení o světě a její vztah k vlastnímu životu. Když ho nechá odejít, všechna tíha, která na ní doposud ležela, na ni znovu dopadne a bude to pro ni ještě horší než předtím.

Stála tam v jeho pevném objetí a snažila se nemyslet na skutečný život. Přála si, aby ta chvíle nikdy neskončila, aby se z toho nádherného snu nemusela probudit. Ale vtom ticho prolomil mužský hlas.

„Isabella nemůže být tady venku." Poznala hlas Magnuse Hailea. Nestála o to, aby právě teď vstupoval do jejího světa, který si přála sdílet jen s tím úžasným cizincem a se stříbřitým měsícem na nebi.

Vycítila z Magnusova hlasu, že se snaží působit

klidně a nenuceně. To znamená, že je tam se svým otcem, zcela určitě. Hrabě Carrowe se v kruhu své rodiny choval jako dokonalý despota. Ve společnosti však byl naprosto okouzlující, takže dvojakost jeho povahy Isabelle stále brala dech.

„A kde by potom byla? S tím zasnoubením už musíš něco dělat, nebo to špatně skončí, to ti říkám. Pořád jenom chodíš kolem horké kaše. Teď ji rychle najdi a pospěš si, aby její švagr neodvolal svůj souhlas. Dej si pozor, mohl bych prozradit tvá tajemství."

„Je zletilá a já také. Nepotřebujeme ničí souhlas," prohlásil Magnus Haile poněkud nepřirozeným tónem, jako by se snažil sobě samému připomenout, že on a Isabella jsou dva svobodní lidé.

Objetí povolilo. Muž, jehož teplo ji stále ještě zahřívalo, ji pustil, jako by jí najednou narostly rohy a ocas. Nebylo jí to příjemné. A nudnost Magnusova nevýrazného tenoru, jako vždy tak krotce poddajného, ji rozčilovala. Dvořil se jí tak vlažně, že si toho nevšimla až do chvíle, kdy ji požádal o ruku. Samotnou ji dodnes překvapovalo, že souhlasila. Jsou *přáteli*, přesvědčovala sebe samotnou. Sotva je spolu čeká skutečné štěstí, leda společný chomout. Nikdy ještě nepotkala nikoho, kvůli komu by její srdce začalo bít jako zběsilé, nikoho, kdo by v ní probudil přirozenou smyslnost a ohnivou vášeň. Nikdy, až do dnešního večera. Kdy už je příliš pozdě.

Isabella poodstoupila od neznámého muže, kterého právě poznala tak blízce. Bylo jí těžko a pohybovala se poněkud strnule, jako by se právě začala pomalu vracet k sobě a svému střízlivému rozumu. Na vlhkém čele pocítila dotek líného letního vánku.

Hrabě Carrowe zlostně strčil do svého druhého syna Magnuse a poodešel kousek stranou, takže se ztratil ze světla svící a nebyl vidět. Isabella se bála pohnout i dýchat. Muž stojící vedle ní jako nehybná socha jí připadal vzdálený a stažený do sebe. Zoufale se snažila věřit tomu, že tma je dnes dost černá a hrabě je spolu neviděl. Kdo by si pomyslel, že muž, kterého dnes večer spatřila poprvé, jí dá poznat, jakých citů je schopna?

„Nepotřebuješ souhlas, potřebuješ nakopat," řekl hrabě hrubým způsobem, který měl vyhrazen pro svou rodinu. Nebo pro ty, kteří na něm byli závislí svým živobytím. Tady v Haile Carr musel skrývat své pravé já, jinak by riskoval hněv své bohaté neteře a jejího ještě bohatšího otce.

„Jestli si přejete, abych se oženil, budete před mou budoucí ženou mlčet." Znělo to, jako by mluvil asketický mnich, který se snaží umravňovat svého neblaze obscénního otce.

Isabella cítila, jak na její ramena dopadá plná váha jejího reálného života. Zdál se ještě těžší než tehdy, kdy souhlasila s tím, že bude sdílet život s Magnusem. Nebyla do něj zamilovaná, ale ona nikdy do nikoho ani zamilovaná být nechtěla. Láska je jen past a iluze a život se vůbec nepodobá sladkobolným středověkým romancím. Isabella přijala Magnusovu nabídku k sňatku z jediného důvodu – aby dostala svého nejlepšího přítele a jeho sestry z Carroweova područí, aby jim umožnila osvobodit se od netvora, který šikanoval a dokonce bil své děti. Vůbec to netušila, dokud nenavštívila Magnusovy sestry a sama neslyšela jeho urážky a hrubé vyjadřování. Hraběnka zatajila, že je Isabella v jejich domě, a dokonce ji sama opatrně

vyprovodila, aby si hrabě vůbec nepovšiml, že tam byla. Od té chvíle toužila celou duší po tom, aby jim mohla pomoci, a Magnus jí poskytl příležitost to udělat, tak se jí chopila a jeho si vzala k tomu nádavkem. Říkala si, že všechno bude v pořádku, protože tak jako tak nechce být do svého manžela zamilovaná.

Mohlo by to snad nějak fungovat, ale měla pocit, že něco podstatného mezi nimi chybí. V tanečním sále nebyla ve své kůži, rostl v ní neklid a touha utéct od toho, k čemu se s plným vědomím, přesto však nerozumně zavázala. A kam to dospělo: skončila v náruči úplně cizího muže a teď bude muset žít se vzpomínkou na ty krásné chvíle, zatímco bude předstírat, že je Magnusovou šťastnou snoubenkou.

„Zkus porušit naši dohodu a já řeknu všem, co jsi loni dělal a s kým," vyhrožoval hrabě Magnusovi, jako by se nemohl vyrovnat se skutečností, že jeho druhý syn nad ním získá převahu, když se ožení s bohatou ženou a stane se tak na něm finančně nezávislým. Atmosféra v tanečním sále byla tísnivá, napětí rodinných vztahů bylo těžké nevnímat. *Ale možná se jen snažím omluvit své vlastní nevhodné chování,* uvažovala Isabella.

Co ale Magnus dělal loni v létě? Od té doby, co sem přijela, měla už několikrát dojem, že s Magnusem není něco v pořádku. Připadalo jí, jako by věděla jen polovinu toho, co se tady opravdu děje. Jejich zasnoubení mělo být dnešním překvapením, zlatým hřebem výročního plesu, Isabella z toho všeho ale velkou radost neměla. Její peníze a moc její rodiny se staly prostředkem, který má vyrvat několik nešťastných mladých lidí z područí jejich krutého

a požitkářského otce. Kontrolu nad svými neprovdanými dcerami vyměnil za část jejího bohatství. Magnus zachrání své sestry a Isabella může založit rodinu, po které toužila. Ale teď a tady to všechno najednou vnímá docela jinak. Vzít si za manžela muže, kterého vždy pokládala za dobrého přítele, jí nepřipadá jako šťastný nápad. Aby s ním měla děti, bude s ním muset navázat velmi důvěrné styky. A to je něco, o čem nikdy nepřemýšlela. Tohle dosud ze svých úvah o manželství založeném na racionálním základě a na soucitu vypouštěla. Měla Magnuse ráda, ale nebyla si vůbec jista, zda s ním chce tvořit pár. Bylo jí třiadvacet, věděla toho už dost o manželství, aby se zachvěla při myšlence na to, jak si před chvílí byla velmi blízko s mužem, který ji naučil až příliš mnoho o touze mezi mužem a ženou. Chce opravdu totéž prožívat i s Magnusem?

„Potřebujete peníze, takže určitě nebudete riskovat, že by mi Isabella dala košem," namítl Magnus a Isabella si všimla, že muž po jejím boku sebou trhl.

Kvůli mně ne, uvažovala, *ani kvůli hraběti.* Takže je určitě na Magnusově straně. Jako by na tu krátkou vzdálenost mezi nimi přímo cítila jeho narůstající hněv. Zalil ji hluboký stud, jak Magnuse s tímto cizincem zradila. Co teď ale může dělat? On se na ni opravdu zlobí, to je poznat, ale je přece také fér připustit, že ani on neměl právo líbat snoubenku jiného muže, jako by byla zcela volná. Vnitřnosti se jí svíraly pocitem viny, jako by byla poběhlice… přesto ale stále toužila po muži, který vedle ní stál, ať už je to kdokoliv.

„Ať tě čert vezme. Potřebuju ty peníze, musím splatit dluhy," zaslechla hraběte, „takže rychle najdi

tu couru, ať ohlásíme vaše zasnoubení dřív, než všichni ti tupci odejdou."

„Podívám se, jestli si Isabella někde neupravuje šaty, možná je v dámském salonku. Tady není určitě. A neposuzujte ji podle svých vlastních hrubých měřítek. Každý není takový hříšník jako vy."

„Když mluvíš o hříšnících, kde je tvoje matka?"

„Možná je se svou nastávající snachou, aby nemusela být s vámi."

Řetězec hrubostí, jež následovaly, byl slyšet méně a méně, jak se otec se synem vzdalovali. Isabella chvíli žasla nad tím, jak rychle po takové tirádě si hrabě dokáže nasadit masku srdečného hostitele. Nepochybovala o tom, že mu to všichni budou jako vždy věřit. Děsilo ji to natolik, že by teď skoro raději zůstala venku s tím velmi zvláštním a rozhněvaným mužem, než aby se vrátila dovnitř a čelila své zřejmě neblahé budoucnosti.

„Předpokládám, že znáte matku svého snoubence, slečno Alstoneová?" otázal se jí muž chladně.

Zachvěla se navzdory horku magické letní noci. „Jak to, že znáte mé…" Hlas ji zradil, když na ni pohlédl.

„Kdo jiný než vy by se mohl vytratit na terasu Haile Carr, aby se schoval před snoubencem do náruče neznámého muže? Kvůli komu jinému bych sem mohl přijít, abych ho poznal a aspoň tajně se s ním setkal?"

„To nevím, ale kdo jste tedy *vy*?"

Vzal ji za ruku tak chladně, jako by byla tím nejposlednějším člověkem, kterého by se opravdu chtěl dotknout, a vyvedl ji několik kroků do zlatavého světla.

Zvědavě si prohlížela jeho ostře řezané rysy a znovu jí projela horká touha, v jeho světle modrých očích však plál špatně skrývaný hněv.

„Teď to vidíte?“ zeptal se jí drsně. „Vidíte Kainovo znamení, které od tohoto večera ponesu?“ V jeho hlase se chvěl vztek, ale i hořký pocit viny.

Ještě okamžik se kochala pohledem na jeho tvář, kterou si už nikdy nesplete se žádnou jinou. Jasné, světlé, ocelově modré oči, tolik žhnoucí vášní a hněvem, že chladnou lhostejnost, kterou se snažil předstírat, mu ani trochu nevěřila. Nad ledovým pohledem jeho očí se klenulo tmavé obočí a zvlněné vlasy. Z jeho mužných rysů vyzařovala taková síla, že si jen těžko vybavovala podobné, ale o hodně měkčí rysy, jejichž podoba se skrývala kdesi v její paměti, jak si uvědomovala.

„Vy jste…“ Opět nedokázala dokončit větu. Cítila se jako sotva odrostlé děvčátko a styděla se za sebe. Konečně se vzchopila a podívala se mu zpříma do očí. Na čele se jí perlil pot. „Nejmladší syn hraběnky Carroweové,“ vypravila ze sebe. Věděla totiž, kdo před ní stojí, ale nechtěla jej označit slovem, za něž skutečně nenesl vinu.

„Jen to řekněte, slečno Alstoneová,“ vybídl ji s hořkou naléhavostí. „Jsem matčiným veřejně známým hříchem ode dne, kdy jsem měl tu drzost se narodit. Jsem kukačka v hnízdě hraběte Carrowea, hanba lady Carroweové, ničitel pověsti nevinných dam. A nazývají mě ještě mnoha nelichotivými jmény, pokud se dopustím té hlouposti, že vejdu někam, kde jsou lidé, kteří mě soudí. A co vy, slečno Alstoneová? Jste snoubenkou Magnuse Hailea a vaše

chování je daleko horší než to, za které trpěla má matka. Ona si vzala netvora, ale vy si chcete vzít jeho pravý opak. Čím můžete omluvit své dnešní chování, když se právě chystáte oznámit zasnoubení s mým starším bratrem?“

„To je mezi námi dvěma a vám do toho nic není,“ odvětila chladně Isabella.

„Povězte mu o tom, a já řeknu celému světu, co se dnes mezi námi stalo. Opovažte se jej zranit, a já vám zaručuji, že se celý svět doví, jak jste se teď chovala.“

„Vy mě nemůžete zničit,“ vzdorovala. Věděla, že nikdo by se neodvážil házet bláto na švagrovou hraběte Carnwooda a bylo by tedy laciné vybízet ho k tomu.

„Wulf FitzDevelin by si při své dobré pověsti něco takového dovolit nemohl, ale jistě by si našel nějakou osobu, která je mu zavázaná a ochotně by na sebe vzala rozšíření textu, který by vám neposloužil ke cti.“

„To jste vy, ten slavný spisovatel? Vy jste ten Dev?“ vyhrkla. Nemohla uvěřit tomu, že on je tím kritikem lhářů, pokrytců a hlupáků, kterého pokládala za neodolatelně zábavného, dokud se jeho hněv neobracel proti ní.

Obvykle líčil pošetilosti i trampoty svých bližních s velkorysým nadhledem a beze stopy sarkasmu. Obdivovala jej, protože psal o prostých i mimořádných obyvatelích velkých měst i malých obcí s láskou a soucitně. Na ni teď zřejmě pohlíží jako na povrchní a bezcharakterní osobu. Nejenže se cítila vinna, ale navíc na ni teď doléhal hluboký smutek.

„Naštěstí pro mě neexistuje zákon, který by bastardovi zakazoval stát se spisovatelem. Víte, myslel

jsem si, že jsem už dost cynický, že mě nic nemůže šokovat, ale dnes jste mi dokázala opak, slečno Alstoneová. Doufám, že jste na sebe pyšná."

„Vůbec ne," odpověděla povzneseně, jako by právě přemýšlela o mnohem důležitějších věcech, než byl tento bezvýznamný chvilkový úlet.

„Zkuste se o tom zmínit mému bratrovi, a já popřu každé vaše slovo a zničím vás – a s vámi i celou vaši rodinu a přátele."

„Nevyhrožujte mi," odsekla. Měla strach o ty, které milovala, a chtěla je chránit. To, jak s ní mluvil, ji bolestně zraňovalo, zároveň v ní ale vzplál vztek tygřice zahnané do kouta. „Nenechám se nikým vydírat ani si nenechám od nikoho rozkazovat. Držte se ode mě a od mého i vašeho bratra dál," pokračovala naléhavým šepotem. Bála se, aby je někdo nezaslechl. „Udělám pro vaše nevlastní sestry, co jen budu moct, pane Wulfe, pokud se na mě nebudete takhle mračit, jako bych byla křížencem královny Izabely a Lukrécie Borgii."

„Vaší královské jmenovkyně, zvané francouzská vlčice?" Jeho hlas zněl ironicky.

„Můžete se smát, ale na věci se tím nic nezmění."

„Řekl bych, že tady skutečně není nic k smíchu. Naštěstí pro vás nemám žaludek na to, abych tu zůstal a účastnil se oznámení vašeho zasnoubení s mým bratrem. Ani si nejsem jist, jestli stojíte za jediný vlas z jeho hlavy."

„Vy ho máte opravdu rád, viďte? A přitom jsem o vás vždycky slýchala, že nemáte srdce, že nedokážete nikoho milovat a nejste schopen vůbec žádného citu. Zdá se, že to byla jen jedna z mnoha lží

lorda Carrowea.“ Byla tak šokovaná skutečností, že nic z toho, co se kdy dověděla o známém Wulfovi FitzDevelinovi, podle všeho není pravda, že rázem zapomněla na bitvu, kterou s ním právě vedla.

„Vám, slečno Alstoneová, nemohu nabídnout víc než svou lhostejnost, a pokud si nepospíšíte zpátky dovnitř, vaše nezasloužená pověst úžasné a okouzlující dámy vezme brzy za své. Já sám bych si rád zatančil jako první na jejím hrobě, kdyby to ovšem neublížilo Magnusovi.“

„Buďte klidný. Rozhodně nehodlám nic takového riskovat jen kvůli někomu, kdo si myslí, že jsem schopna ohrozit vše, co je mi drahé, jen proto, že jsem na chvíli ztratila rozum.“

„Jen rozum? Myslím, že víc než to,“ odpověděl jí s takovým pohrdáním, že se raději rozhodla nechat jej, aby měl poslední slovo, když o to zjevně tolik stál.

Naposled na něj pohlédla s chladným vzdorem a pak se k němu otočila zády. Připadal jí jako přelud – nepodobal se nikomu, koho kdy potkala. Magnus, jeho sestry a její vlastní rodina jsou skuteční, normální lidé. Oni jsou pro ni důležití, na nich jí záleží. Po paměti se ze tmy zahrady nenápadně vrátila zpět do tanečního sálu. V tichém koutku se zhluboka nadechla a se zavřenýma očima se snažila uklidnit zjitřené nervy. Ano, bude schopna dát se zase dohromady. A dokonce bude zářit a vypadat šťastně, až bude slavnostně oznámeno její zasnoubení s dobrým a bezúhonným mužem. Jen si ještě chvíli odpočine od všech těch zvědavých pohledů a hloupých řečí místní společenské smetánky a zase s nimi bude hrát to jejich divadlo.

DRUHÁ KAPITOLA

O šest měsíců později měla Isabella stále dojem, že to, co se onoho večera přihodilo, se stalo teprve před chvílí. Tak ráda by zapomněla a žila jen svou přítomností, ale nedařilo se jí to. Ani když si všimla, že se k ní blíží její starší sestra Kate, která byla v pokročilém stadiu těhotenství, takže připomínala majestátní plující loď.

„Ty se tady schováváš, protože si myslíš, že tě tu nikdo nenajde, viď, Izzie?"

„I kdybych si to myslela, zjevně to nefunguje. Ale každopádně se tady vůbec neschovávám," lhala Isabella přesvědčivě. Po všech těch měsících, kdy ji trápil duševní neklid a zmatek, zoufale potřebovala vrátit se k sobě samé a najít zase vnitřní mír. Proto se uchýlila do nejvyššího poschodí nové části velkolepého sídla vikomta Shuttleworthea, pozorovala oknem probouzející se jarní krajinu pod sebou a ze všech sil se snažila na nic nemyslet.

„No, to říkáš ty," opáčila Kate nedůvěřivě. „Když jsi byla malá, vždycky jsi dokázala získat, co sis jen zamanula. Stačilo, aby ses sladce usmála a vymyslela si nějaký neuvěřitelný argument, a kupodivu to vždycky fungovalo. Máš pro to nadání. Nevěřila jsem ti tehdy a nevěřím ti ani teď."

„Podívej, Kate, už nejsem dítě. Takže buď tak hodná a přestaň mě trápit. Věř mi, že vím, co dělám."

„Jsi moje nejmladší sestřička, Izzie, znám tě celý život. Nesnaž se pořád předstírat, že je všechno v pořádku, když víš, že ti na to stejně neskočím. Posledních pár měsíců, co jsem tady na venkově, vypadáš velmi smutně a neklidně. Nevím, co se mezi tebou a Magnusem stalo, ale ať je to cokoliv, jsem s tebou a ráda bych ti pomohla. Neposílej mě pryč a pěkně mi řekni, co se děje."

„Tak jako tak bys neodešla, ani kdybych tě o to prosila," usmála se Isabella. „Vím, jaké štěstí je mít takovou oporu, jakou jsi pro mě ty, Kate. Když jsme byly malé, Miranda utekla a pak zemřel Jack, chránila jsi mě jako lvice. Určitě jsi v sobě měla hodně smutku, ale našla jsi v sobě tolik síly, abys donutila tetu a sestřenici, aby mě přestaly bít a šikanovat. Je mi smutno, když myslím na to, kolik tě to stálo úsilí, abys mě ochránila. Ale teď máš svou vlastní rodinu, kterou můžeš rozmazlovat a chránit, milá lady Shuttlewortheová, a já se o sebe dovedu postarat. Je mi líto, jak to mezi Magnusem a mnou dopadlo, ale doufám, že to brzy překonám."

„Asi to nebude tak snadné," odpověděla zamyšleně Kate, jako by viděla do Isabelliny duše a znala všechen její žal a pocity viny. „Ale pokud jsi Magnuse nemilovala, bylo jen správné, že jsi zasnoubení zrušila."

„Kate, zlatíčko, i když jsi ta nejprotivnější a nejnesnesitelnější sestřička, jakou mám, je na tebe vždycky spolehnutí," snažila se Isabella žertovat. Bolelo ji srdce a trápilo ji svědomí, ale nechtěla, aby o tom Kate

něco věděla. A Magnuse měla opravdu ráda, jen ne způsobem, jakým by měla žena milovat svého manžela.

„Máš jen dvě sestry."

„Přesně tak."

„Víš, Izzie, já poznám, když se mě někdo snaží odvést od tématu, takže jestli se mě pokoušíš rozčílit, nebude to fungovat. Nejsem pořád tak milá jako Miranda, ale umím se obvykle dost dobře ovládat. A ty bys teď se mnou měla mluvit pěkně, protože jsem právě ve *velmi* pokročilém stavu," usmála se Kate a významně si pohladila vzedmuté břicho.

„Nebavilo by tě, kdybych se chovala strojeně, Kate."

„To ne, ale moc by mi lichotilo, kdyby ses kvůli mně jednou donutila být milá a vynechat všechny své obvyklé jedovatosti."

„Lichocení mi nic neříká, Kate. Ty a Edmund máte rozkošnou dcerušku a další dítě na cestě. Nepochybně ho všichni tři budete nekonečně rozmazlovat už od chvíle, kdy se narodí, a k čemu ti mohou být mé lichotky, když víš, že už brzy budeš středem vesmíru pro své dítě?"

„Jsem tak šťastná, že se někdy musím štípnout, abych si byla jistá, že se mi to všechno jen nezdá, Izzie, ale ty jsi moje malá sestřička. Nedovedu si představit, jak bych se o tebe mohla *nestarat,* a myslím, že ještě i po své smrti tě budu stále milovat."

„Kate, moje milá, mám tě tolik ráda!" Isabelle vhrkly slzy do očí. Neuměla si představit, že by někdy mohla o svou drahou sestru přijít. Porod nemusí vždy dopadnout dobře, proto se všichni snažili raději

o něm nemluvit, ale samotná představa, že by se Kate mohlo něco zlého přihodit, úplně zmařila Isabellinu křehkou snahu předstírat, že je veselá.

„Tak mi řekni pravdu," udeřila na ni Kate. Byla vytrvalá a neúnavná. A také dobře věděla, že má u Isabelly přede všemi přednost, a byla odhodlaná toho využít.

Isabella se raději zahleděla jinam, jen aby se nemusela podívat sestře do očí. Tak ráda by zapomněla na to, v jakém vnitřním zmatku už celé měsíce žije. Pravdu? Sama nebyla schopna vyznat se v sobě a ve svém životě, tak jak by o tom mohla s někým mluvit? „Magnus a já se k sobě nehodíme," začala opatrně. „Proto jsem naše zasnoubení zrušila, on by to nedokázal."

„A my obě víme, že dáma si to může rozmyslet, když to tak opravdu cítí, zatímco muž své slovo porušit nesmí. Je to vlastně absurdní, když o tom uvažuješ. Ty jsi ale příliš plná citu, než abys byla schopna stát se jeho manželkou a strávit s ním celý život, aniž bys ho opravdu milovala, jen proto, že žádný z vás neměl odvahu skončit to dřív, než bylo příliš pozdě."

„A protože mnou teď společnost opovrhuje jako povrchní a bezcharakterní koketou, sotva se ještě někdy vdám. Stejně jsem za posledních pět let nepotkala jediného muže, kterého bych si mohla vzít," dodala Isabella a nervózně si přitom zatínala nehty do dlaní.

Tehdy večer na Haile Carr potkala muže, kterého chtěla, ale Wulf FitzDevelin by si ji nevzal, ani kdyby byla tou poslední ženou na světě, takže ten se nepočítá. „Polovina přijatelných svobodných mužů se mi teď obloukem vyhýbá a tu druhou polovinu neodolatelně